

kens hovedsigte at presse foreningerne ud i særlige opgaver f.eks. med social omsorg, det er klart, men fra idrættens hovedorganisationer, som gennem det offentlige får støtte på grundlag af tipsmidlerne, bør der kunne forventes årlige tilbagemeldinger, som redegør for deres specielle indsats for den brede, folkelige idræt og for specielle målgrupper på en mere præcis måde end det, vi har set hidtil. Heri er vi i princippet enige med redegørelsen, men kravene til tilbagemeldingerne bør altså strammes op.

Hovedorganisationernes årsberetninger bør indeholde tilkendegivelser om kulturpolitisk relevante emner som f.eks.: Hvilke handlingsplaner har foreningerne for i konkret praksis at bringe idrættens kulturelle og folkeoplysende sider til udtryk? Hvordan vil organisationerne henholdsvis foreningerne tackle det problematiske forhold mellem foreningsorganiseringen på den ene side og den uorganiserede idræt henholdsvis de uorganiserede på den anden, og hvilke hindringer har de konstateret i deres daglige virke? Hvordan har specialforbundene tænkt sig at leve op til udfordringen om at skaffe balance mellem elite og bredde, og hvilke problemer stiller sig dér?

Disse og andre emner skal ikke lægge op til en statslig styring af organisationernes praksis, men organisationerne bør med baggrund i des offentlige finansiering bidrage til den politiske debat om den brede og folkelige idræts kulturelle betydning, gerne ved at opstille forskellige alternativer og ved at profilere sig imod hinanden. Dette kunne synliggøre værdien af idrættens organisatoriske mangfoldighed, som har været dansk idræts kendetegn gennem årene.

En pointe i regeringens idrætspolitik er, at den ønsker, at idrætten skal tage udgangspunkt i fællesskaber i lokalområder eller i boligområder. Her er kritikken ganske berettiget, da idrætsaktiviteter faktisk i høj grad bliver organiseret i standardiserede idrætsfaciliteter, som det i øvrigt er fysisk umuligt at placere i bykernen. Det er ikke den lokale forankring omkring boligområderne, der er i højsædet, når idrætten skal prioriteres.

Det er ikke en skavank, idrætten har været alene om. En lang række kommunalpolitikere har igennem en årrække prioriteret disse idrætsghettoer, idrætspaladser, på bekostning af mindre og mere nære idrætsfaciliteter. Der har været et udpræget ønske om synlige pladser.

Redegørelsen har flere spændende bud på forandringer inden for idrætsudfoldelse, men

jeg savner i redegørelsen nogle konkrete bud på, hvordan ministeren – ud over nogle møder mellem idrættens interesseorganisationer og Kulturministeriet – vil løse disse problemstillinger.

Et af de nye områder, som ministeren nævner, er idræt i daginstitutioner. Tag f.eks. daginstitutionsområdet i København, hvor der dårlig nok er fysisk plads i kommunen til det antal daginstitutioner, som kræves for at leve op til målsætningen om fuld pasningsgaranti, og her taler jeg bare om minimumskravene til indendørsopholdsfaciliteter og -arealer. Der er slet ikke indtænkt større udendørsarealer eller minihaller og store legerum for børnene, og de eksisterende idrætsfaciliteter i København er stort set fuldt udnyttede.

Her er der ikke bare tale om, at idrætten kan gå ind og støtte nogle aktiviteter, nej, der mangler faciliteter, og hvem skal betale for opførelsen og driften af disse ekstra faciliteter, og hvem skal sætte gang i hele processen, Kulturministeriet eller idrætsorganisationerne? Hvis det overhovedet skal batte noget, er det ikke de to nævnte instanser, som flytter ret meget.

Jeg ved godt, at DIF allerede nu er i gang med at realisere en eller anden form for idrætsdaginstitutioner i hovedstadsområdet, men hvis det virkelig skal batte noget, kræver det en generel opprioritering af idrætsfaciliteter, eller kald det bevægelses- og legerum, inden for flere sektorer end idrætten og Kulturministeriet.

Her tænker jeg først og fremmest på socialpolitikken. Her kunne regeringen tage initiativ til, at f.eks. alle boligkomplekser over en vis mængde boliger skal have tilknyttet et aktivitetsrum, som kan bruges til såvel idrætsarrangementer som andre aktiviteter som f.eks. bingo, møder og fester. Altså højt til loftet både åndeligt og fysisk – og gerne lydisoleret!

Til slut vil jeg sige, at idrætspolitikken i bredeste forstand er et spørgsmål om levevilkår og om det menneskesyn, som kommer til udtryk i dagligdagens gøremål. Den nuværende redegørelse er sympatisk, men altså for virkningsløs efter vores opfattelse. Det er vores vurdering, at den nok højst kan skabe røre i idrætsorganisationernes marginalaktiviteter.

Regeringen har meget at gøre endnu, hvis den vil det, som den melder ud med. Den mangler først og fremmest at tage sin egen idrætspolitik alvorligt.